kätel ja jalgadel lohukesi ja hambajälgi, mis olid pärit veel sellest ajast, kui Marile tulid esimesed hambad. Nukud ei elanud enam Mari juures. Nende väike papist nukutuba oli viidud poolhämarasse kolikambrisse vanale kummutile akna all. Seal elasid unustatud Malle ja Peedu igatsedes, millal nad jälle tohiksid Mari nukkudeks olla.

„Malle, sa räägid ikka veel Marist. Ta ei mängi meiega, sest oleme vanad ja katkised. Mari on meid ammu unustanud," seletas Peedu praegu Mallele.

„Ära kõnele niiviisi, Peedu. Usu, mul on selline kindel tunne, et me kord veel Mari juurde tagasi saame. Mina usun seda päris kindlasti."

Peedu ei vastanud kohe. Ta ei uskunud Malle juttu. Ei uskunud, et Mari võiks kord tagasi tulla ja jälle nendega nii armsalt mängida nagu seda ainult tema Mari oskas. Nukud surusid ninad vastu aknaklaasi ja vaatasid nukralt õue. Juba mitu päeva oli õues sula ja mõned varblased siristasid isekeskis, et kevad pole enam kaugel. Suured lumehanged vajusid iga päevaga madalamaks. Veeloigud ja väikesed järved külmusid öösiti jääks, millel varahommikul lapsed võisid veel liugu lasta.

Rohelise PÃƒÂ¤ikese Maa, lk. 6